

NU CONTEAZA

www.crimsoncircle.com

Aflierea globală a învățătorilor Noii Energii

NU CONTEAZA

Prezentat Cercului Crimson la 7 martie 2009

Tobias

Tobias prin channel de Geoffrey Hoppe
Cu asistența Lindei Hoppe

Vă rugăm să distribuiți gratuit acest text, pe baze necomerciale și fără a percepe vreo taxă. Vă rugăm să includeți informația integral, inclusiv aceste note. Orice alte tipuri de utilizări trebuie să fie aprobate în scris de către Geoffrey Hoppe, Golden, Colorado, SUA.

Datele de contact disponibile la adresa: www.crimsoncircle.com

© Copyright 2004 Geoffrey Hoppe, Golden, Colorado USA 80403

CRIMSON CIRCLE

NU CONTEAZA

Și așa este, dragi Shaumbra.

Sunt cele mai bune timpuri și cele mai rele timpuri. (*râsete*)

Este vârsta înțelepciunii și vârsta neghiobiei.

Haideți să respirăm adânc. (*pauză*)

Este epopeea credințelor și a necredințelor epopeice.

Este timpul luminii și este timpul întunericului.

Este primăvară, dragi Shaumbra, este primăvara speranței și este iarna disperării.

În fața noastră se află toate și nimic nu e în fața noastră.

Cu toții suntem în conștiința ascensiunii și toți pierduți suntem de tot în veșnicii.

Cuvintele lui Charles Dickens, cu sprijinul lui Adamus Saint-Germain (*râsete*), scrise în 1859, acum 150 de ani – “Povestea a două orașe”. Dar este foarte potrivit astăzi, în epoca în care trăim, ca, poate, titlul să fie schimbat în „Povestea unei conștiințe multiple”.

Oh, dragi Shaumbra, ce vremuri trăim! Spun „noi” pentru că mare parte din mine se află acum cu voi, pe Pământ. Acesta este unul dintre ultimele mele mesaje către grupul Shaumbra, așa cum le facem acum – cu mine într-o dimensiune non-fizică, iar voi pe Pământ. Dar, oh, mă simt atras atât ce repede către Pământ, în corpul celui pe care îl numesc Sam, înapoi în această realitate și în iluzia în care cu toții trăim.

Sunt, într-adevăr, cele mai bune timpuri și, într-adevăr, sunt cele mai provocatoare timpuri care au fost vreodată pe Pământ. Haideți ca noi toți, uman și spirit, să respirăm adânc întru celebrarea acestui paradox, întru celebrarea etapei în care ne aflăm acum, pentru că, așa cum ați mai auzit de atât de multe ori înainte, pentru asta ați ales să veniți pe Pământ.

Așa cum știți atât de bine, este dificil și provocator și nimic nu pare să mai funcționeze. Trucurile și instrumentele vechi au fost aruncate afară, dar ce le înlocuiește? Avem totul în fața noastră, așa cum a spus Dickens. Avem fiecare instrument, fiecare resursă, fiecare soluție și fiecare răspuns în fața noastră, pentru că noi le-am pus acolo, într-un mod multidimensional. Noi le-am pus acolo demult, dar nu știam cum va arăta prezentul. Dar am avut înțelepciunea de a plasa instrumentele Noii Energii fără ca măcar să știm ce sunt ele, fără să știm exact ce trebuie făcut, ci doar știind că trebuie făcut, fără a trebui să manipulăm sau să fabricăm un anumit instrument sau o anumită structură, ci știind că, la momentul în care vom ajunge la acest punct de pe cale, acele instrumente vor apărea, vor fi adecvate și vor fi ale Noii Energii, nu ale celei Vechi.

Nu avem nimic în fața noastră. Nu avem nimic pe masă, pentru că avem tendința de a ne întoarce în istorie și în timp pentru a extrage ceea ce am învățat înainte și să le punem pe masă în vremuri de disperare și provocare. Dar nu mai funcționează. Nu mai are validitate. Și, așa cum ne-a spus Kuthumi luna trecută, nimeni nu știe cu adevărat. Așa că nu avem nimic pe masă, cel puțin nu din trecutul nostru. Tot ce se află pe masă acum – toate darurile, abundența, înțelepciunea și speranța – vin de la nou, vin de la noi înșine prin potențialele pe care le creăm în viitor. Totul se află aici. Uneori este greu de văzut, pentru că nu arată precum trecutul. Nu lucrează precum trecutul. Nu are logica trecutului – slavă domnului. Este total diferit, dar este aici.

Conștiința după Saltul Cuantic

În septembrie 2007 omenirea a depășit un indicator foarte important. Noi îl numim Saltul Cuantic. Priviți un moment în urmă. Priviți la modul în care s-a schimbat viața voastră. Priviți cum lumea s-a schimbat în mai puțin de doi ani. Priviți piețele, guvernele, bisericile. Priviți conștiința omenirii. Nu mai este ce obișnuia să fie, iar asta în numai câteva luni de la Saltul Cuantic.

Voi știți că vine. Noi știam că vine. De pe partea noastră putem măsura și putem monitoriza conștiința omenirii. Vedem cum merge înapoi și cum merge înainte. Vedem cum se expansionează. Am văzut cum totul accelera – mergea foarte repede, puteți privi în urmă din punct de vedere istoric ca să vedeți cât de repede se mișcau lucrurile –, iar apoi a făcut un salt cuantic.

Cei mai mulți oameni de pe Pământ nici măcar nu au fost conștienți de data aceea din septembrie 2007. Nu erau conștienți de lucrul numit Saltul Cuantic, dar astăzi îl trăiesc. Ați fost conștienți că vine. Erați conștienți cu mult înainte ca noi să spunem

cuvintele „Salt Cuantic” sau înainte de a da vreo dată pentru acest salt în conștiință. Erați conștienți de asta de mii și mii de ani. Știați că vine și ați făcut o alegere foarte conștientă de a fi aici, de a vă întrupa pe Pământ în aceste timpuri.

Sunt cele mai grozave vremuri, dragi Shaumbra, altfel eu, Tobias, nu m-aș întoarce în celebrare și bucurie și, firește, în provocare și uneori în confuzie, așa cum le este foarte ușor oamenilor. Dar nu m-aș întoarce acum dacă nu aș avea aceleași fel de vise ca și voi, aceeași speranță pentru omenire pe care o aveți și voi și aceleași percepții ca și voi asupra a ceea ce urmează.

Oh, deseori vă păcăliți singuri.... deseori. Vă spuneți vouă înșivă că sunteți pierduți în veșnicie. Uneori vă spuneți singuri că îi așteptați pe mititeii din navele spațiale metalice să se arate, să vă arate calea. Știu... știu. Uneori, în cele mai vulnerabile momente, unii dintre voi se gândesc: “O să așteptăm ca ființe inteligente și mărețe să vină de departe și să ne salveze”. Dar, dragi Shaumbra, vă spun încă o dată, voi sunteți ființele mărețe de departe. Voi din viitorul potențial, voi care deja ați ajuns oriunde ați ales să mergeți, voi sunteți cei care se întorc în acest Acum, aducând înțelepciunea lor pe masă, aducând pe masă cunoașterea că totul este deja făcut, aducând pe masă înțelepciunea profundă că nu contează. Nu contează.

Unii dintre voi – puțini, nu mulți – câțiva dintre voi așteaptă ca ființele care trăiesc sub Pământ să apară din solul în care au trăit zeci de mii de ani ca să scoată la iveală înțelepciunea lor. Dacă ar fi fost atât de deștepți ar fi deja aici! (*râsete*) Ceea ce așteptați de fapt este ca o parte din voi să iasă de unde a fost îngropată, partea din voi care știe foarte bine cine sunteți, partea din voi care știe că și voi sunteți dumnezeu, de asemenea, dar care a fost pusă sub pământ, care a fost îngropată și ascunsă și a așteptat. Deci voi ieșiți de sub pământ.

Nu vă așteptați ca hoarde de milioane de ființe care au trăit sub pământ, fără dușuri sau săpun ori altele din aceeași categorie, să apară ca să salveze omenirea. O parte din voi vine în față acum, pentru că într-adevăr sunt cele mai bune timpuri și, cu adevărat, pentru unii cele mai rele timpuri.

Pământul trece prin schimbările sale, iar omenirea trece prin procesul său de ascensiune, iar asta pare ca a fi haos și dificultate. Și este foarte ușor să vă prindeți în acestea, iar când rămâneți prinși este foarte ușor să mergeți în locul vechi, în acel loc mai degrabă întunecos, neinspirat, numit mintea, în căutarea răspunsurilor, în căutarea trecutului și a istoriei voastre, spunând: “Ce să fac acum? Ce șmecherii să mai fac? Ce a funcționat acum 10 vieți? Ce a mers acum o viață?” Nu va mai funcționa, dragi Shaumbra. Trăim în timpuri diferite.

Și, așa cum Cauldre și Linda v-au spus astăzi, nu vă veți întoarce niciodată. Nu vă veți întoarce niciodată. Pământul nu o să mai fie același niciodată. Dar nu cumva asta ați cerut? Nu pentru asta v-ați rugat pe vremurile în care încă vă mai rugați? Nu asta v-ați imaginat?

Ce urmează

Dragi Shaumbra, așa cum a spus Saint-Germain într-o discuție recentă cu voi, următorii ani vor fi plini de provocări și dificultăți pentru unii, iar pentru alții ușori, sacri și binecuvântați. Veți avea zile... veți avea zile în care va fi o speranță uriașă și veți avea zile de disperare. Veți avea zile de lumină și zile de întuneric. Vor fi momente în următorii ani în care cei care v-au fost cei mai apropiați și mai dragi vor fi cei care vă vor trăda. Și nu contează.

Vor fi momente în viața voastră în care veți avea o abundență minunată și în care totul va părea să curgă, iar darurile vor veni într-un ritm mai rapid decât le puteți voi accepta. Și vor fi momente în care unii dintre voi, nu toți, dar unii dintre voi vor pierde tot ceea ce au crezut că au. Și nu contează.

Mulți dintre voi vor trece prin cea mai profundă, mai provocatoare și mai întunecată criză spirituală pe care ați avut-o vreodată în oricare dintre viețile de pe Pământ și veți face asta în acest corp. Am vorbit despre asta în iunie 2008, la evenimentul cu Kryon de la Sedona, iar câțiva dintre voi știu exact despre ce vorbesc – o criză spirituală fără seamăn. Oh, ați învățat să vă descurcați cu unele crize din viața voastră. Ați învățat cum să vă descurcați, în cea mai mare parte, cu crizele de sănătate și cu crizele emoționale. Și vă spuneți vouă înșivă: “Știu cum să trec peste asta. Știu cum să trec prin ea dacă respir și mă las foarte, foarte jos. Pot să trec”. Dar această criză spirituală despre care am mai vorbit este diferită de oricare alta, mai întunecată ca oricare alta și mai înspăimântătoare ca oricare alta.

În același timp veți avea iluminare spirituală. Nici nu-mi mai place cuvântul “spiritual”. Are conotații vechi. Veți avea iluminarea voastră, a conștiinței, a voastră, așa cum nu ați mai experimentat vreodată. Și nu contează.

Veți avea percepții, cumva așa cum Cauldre, Linda, Aandrah și On au spus mai devreme, de a fi multidimensionali, iar asta vă va scoate din echilibru. Vă va scoate din echilibru, pentru că vechile sisteme de măsurare umane încă mai încearcă să vă țină – cum să spun – foarte liniari și foarte singulari. Vechile sisteme de măsură și monitorizare ale corpului, minții și spiritului încearcă să vă țină în echilibru în această realitate/iluzie tridimensională. Dar pe măsură ce veți deveni multidimensionali

În timp ce sunteți întrupați în corp, cu minte și spirit, vă va dezechilibra. Vă va dezorienta, pentru că dintr-odată aveți energii ce vin din locuri pe care nu le-ați mai experimentat niciodată, nici măcar în viețile non-fizice dintre vieți. Veți experimenta Noua Energie și este foarte diferită. Nici nu este cuantificabilă ca în Vechea Energie. Nu există în prezent nicio descriere a ei, în afara clișeului „Noua Energie”, pentru că este foarte diferită.

Veți avea în viața voastră experiențe în care zilele voastre par întunecate și altele par strălucitoare și știți despre ce vorbesc, nu-i așa? Treceți prin ele chiar acum. Voi experimentați cele mai bune timpuri și cele mai rele timpuri în timp ce vă aflați în acest corp. Și nu contează.

Vor fi momente, dragi prieteni, în care vă veți afla în crize de sănătate, iar asta vă va îngrozi, pentru că veți simți că moartea se apropie de voi. Vă întrebați ce nu este în regulă cu voi, de ce vă trădează corpul? De ce renunță? O forță mai mare ca voi – chiar parte din voi, dar mai mare – vă cheamă acasă? Este corpul cu adevărat puterea, controlul și dumnezeul vieții? Este corpul cel care decide cum, când și unde vă duceți?

Așa că vor veni peste voi crize de sănătate, care vă vor face să priviți la viața voastră, vă vor face să vă întrebați ce faceți. Și aceste crize de sănătate vor precipita, din nou, o criză emoțională și spirituală, pentru că, ei bine, se presupune că sunteți o ființă spirituală evoluată. Cum este cu puțință să vă îmbolnăviți? Cum este posibil să vă apară în cale ceva precum cancerul, diabetul, chiar o răceală sau o gripă, dacă sunteți atât de perfecți?

Și vor fi și alte momente în aceste timpuri excepționale pe care le trăiți în care veți fi diagnosticați cu ceva care pare a vă amenința viața, dar într-o clipită, cu iubirea de sine și cu alegerea asupra corpului propriu, această presupusă boală sau dezzechilibru va fi pur și simplu eliminată din sistemul vostru. Și îi va uimi pe doctori, într-atât încât nici nu vor vrea să vă mai vorbească despre asta, pentru că sunteți o anomalie. Nu vă încadrați în cărțile lor, în rețetele lor și în structurile lor, căci s-a petrecut ceva diferit, așa că vă vor trimite acasă. Dar se vor întoarce în locurile lor de liniște, în casele lor, și se vor întreba ce s-a petrecut. Sunt cele mai bune timpuri, sunt cele mai rele timpuri și, mai presus de toate, nu contează.

Nu contează

Acum mai puțin de două săptămâni am stat cu un extraordinar grup Shaumbra din întreaga lume într-un vortex, un vortex real, numit Marea Piramidă. Nu doar pentru

că este un vortex aliniat cu rețelele, cu liniile de aliniere și alte lucruri similare, ci pentru că a devenit un vortex pentru omenire. Conștiința a ajutat la crearea sa ca vortex atât de puternic. Este imprimată în amintirea și în conștiința oamenilor din întreaga lume. Este imprimată pe unele din bancnote. Este o viziune și o imagine pe care cea mai mare parte a omenirii a văzut-o și o cunoaște. Iar cu acest grup Shaumbra am stat în camera interioară, vorbind despre misterele vieții, intrând în adevăratele secrete ale vieții.

Am spus acelui grup că nu contează deloc și am putut simți la ei regret, tristețe și lipsă de încredere – “Ce vrei să spui, Tobias?” îi puteam auzi spunând pe unii dintre ei. “Ce vrei să spui prin „nu contează”? Se presupune că sunt pe Pământ acum deoarece contează. Se presupune că sunt un Standard al Noii Energii deoarece contează. Sunt în misiune. Nu înțelegi, Tobias? Sunt în misiune. Deși m-am pierdut ca naiba, sunt în misiune”. (*râsete*) “Am pierdut totul pe drum, nu știu ce fac, nu știu nici măcar cine sunt, dar este o misiune dată naibii, Tobias. Este o misiune dată naibii. Ce vrei să spui prin „nu contează”?”

Era ca și cum le luam eu ceva – pasiunea, simțirea scopului. Nu contează, am spus acelui grup. Chiar nu contează. De ce? Pentru că deja sunteți acolo. Am vorbit despre asta înainte. Deja ați ajuns în orice loc ați fi vrut să ajungeți. Unii dintre voi i-au spus lui Saint-Germain că aleg ascensiunea. Prin urmare, ați ascensionat. Sunteți acolo! Acum doar experimentați cum a fost să ajungeți acolo. Nu contează, dragi Shaumbra, este atât de natural și atât de mult parte din voi – acest proces de expansiune sau evoluție ori cum ați vrea să-i spuneți. Sunteți deja acolo.

Ați fost acolo atunci când ați trecut prin Zidul de Foc și ați experimentat toate potențialele fiecărei vieți, fizică sau non-fizică, a tot ceea ce ați putea gândi vreodată, a tot ce ați putea face vreodată și toate subpotențialele și subpotențialele lor. Deja ați ajuns. Așa că nu contează. Nu contează deloc.

Oh, asta doare. “Ei bine, atunci de ce să mă mai scol dimineața? De ce ar mai trebui să mai încerc?” Aveți absolută dreptate – de ce? (*râsete*) De ce ar mai trebui să vă luptați? Nu ar mai trebui, cu adevărat nu contează. Nu contează. “De ce ar trebui să mai port Pământul pe umeri, să car poverile și energia omenirii?” Nu ar trebui. Ar trebui să renunțați. Nu contează. Or să se descurce foarte bine.

Nu toți au ales ceea ce ați ales voi. Nu toți au ales ascensiunea ori măcar iluminarea sau măcar să aibă și ei fie și o singură zi bună. (*râsete*) Dar nu contează, pentru că mai devreme sau mai târziu vor face asta – sau poate că nu. Nu contează. Ei trec printr-un proces sacru și foarte personal. Dacă se pierd, dacă se pierd la modul

absolut, nu contează, pentru că se vor găsi pe sine. În starea de a fi pierduți se vor găsi pe ei înșiși.

Nu contează dacă ei sunt captivi în propria lor conștiință – sau dacă voi sunteți. Nu contează, pentru că, mai devreme sau mai târziu, precum infamul, ilustrul și mărețul Adamus Saint-Germain, captiv în cristalul său, cu cea mai mare simplitate pe care v-ați putea-o imagina vreodată, Saint-Germain a înțeles: “Dacă eu m-am băgat aici, tot eu pot să mă și eliberez. Dacă eu am creat iluzia închisorii, pot crea și iluzia libertății.” Nu contează, Shaumbra.

Ce lucru mai măreț am fi putut să spunem grupului din Marea Piramidă – că nu contează? Ce vid de tristețe ar putea fi mai mare decât cel pe care l-am simțit noi la unii din acel grup, cei care se află aici în misiune, cei care se luptă împotriva curentului și cei care trec prin jocurile lor, trec prin procesele lor? Nu contează.

Treceți prin jocuri și treceți prin procese pentru că veți ieși din ele foarte bine. Eu pot spune asta. Am mers ceva drum în sandalele voastre. Știu cum este să ajungi la punctul de unire absolută cu Sinele, absoluta iubire de sine, să te îndrăgostești de tine însuși, în care înțelegi dintr-o dată: “Nu contează. Eu sunt cel ce sunt. Mereu am fost, mereu voi fi. Nu contează”.

Îmi amintesc cum m-am gândit la mine în călătoria mea, realizarea finală a ascensiunii mele, mi-am dorit să mă pot întoarce în timp și să-mi spun că nu contează, iar apoi m-aș fi bucurat de toată călătoria ajungerii acolo. Și știți ceva? Eu m-am întors. M-am întors absolut spre mine, către tot ceea ce am făcut sau am experimentat vreodată și mi-am spus – de la suflet către întruparea umană – mi-am spus: “Nu contează”.

Acum, nu am ascultat întotdeauna. Nu am vrut să ascult. Nu-mă interesa să ascult, pentru că în întruparea mea umană eram foarte prins în cu dileme și drame, eram atât de implicat în jocurile mele, în reflecțiile mele, dar și în creațiile și relațiile mele, nu am vrut să aud vocea care spunea: “Nu contează. Ești deja acolo.”

De ce sunteți aici?

Trăiți în cele mai bune timpuri și în cele mai rele timpuri. Trăiți în timpurile înțelepciunii și în timpurile negliobiei și nu contează. Trăiți în vremuri de mare schimbare și trăiți într-un timp ce nu are nevoie de nicio schimbare, pentru că ea este deja acolo. Așa că vă întreb pe fiecare dintre astăzi, vă întreb pe toți, din întreaga

lume: de ce sunteți aici? Ce alegeți? Dacă sunteți deja aici, dacă sunteți deja în ascensiune, ceea ce v-am spus în al doilea an al Seriilor noastre, ale Shoudurilor noastre, atunci pentru ce sunteți aici?

Chiar trebuie să aveți o misiune și un obiectiv? Chiar este nevoie să fiți necesar altcuiva sau pentru altceva? Mai trebuie să fiți cruciat? Mai trebuie să vă urcați pe cal și să treceți peste ținuturi întinse ca să spuneți altor oameni cum să trăiască și în ce să creadă? Sau puteți fi aici, pe Pământ, doar ca voi înșivă – pur și simplu? Este un motiv suficient de bun, eu l-am descoperit – pur și simplu.

De ce sunteți pe Pământ? „Pur și simplu, la naiba, fiindcă sunt cele mai bune vremuri și sunt cele mai rele vremuri. N-aș fi vrut să le pierd pentru nimic în lume!” (*râsete*) De ce sunteți aici? „Doar pentru că pot să fiu aici, pentru că pot fi în corp și ce lucru luxos este! Doar pentru că pot simți emoțiile umane, că pot gusta mâncarea umană. Pot să simt, de fapt, și durerea umană și lupta umană – este un motiv în sine. Pentru că pot simți lucrul numit iubirea între oameni. Pot să mângâi un câine. Pot să cânt tare și să mă aud pe mine”. Pur și simplu. Ce lucru măreț și minunat este pentru un creator să facă asta, pur și simplu – pentru nimic altceva decât pentru experiență.

Nu marcați puncte pe partea noastră pentru numărul total de experiențe pe care le-ați avut, pentru dificultatea sau provocarea experienței. Sunteți doar admirați pentru profunzimea și pentru compasiunea experienței cu voi înșivă. Asta este tot ce contează. Sunt ființe pe cealaltă parte – ființe angelice, cum le-ați spune voi, care nu au fost niciodată în formă umană – și ele sunt cu totul intrigate de orice înger care a fost pe Pământ. Se vede în culorile noastre. Se vede în culorile voastre. Acum, culori – ați putea spune un fel de vibrație sau lumină. (*Tobias ia o înghițitură de Pepsi*).

Ajung dependent de aceste lucruri umane... (*râsete*) Și trebuie să spun că una din cerințele mele finale, pe lângă, firește, barba lui Cauldre și... oh da, lui i-ar plăcea ca, după ce îi crește barba pentru mesajul meu de la revedere, să o tundă și, poate, să vândă sfintele relicve... (*multe râsete, Linda spune: „Te-a luat valul!”*) Dar, într-adevăr, în ultimul meu channel, în ultimul minut aș vrea un pahar din cel mai bun vin pe care vi-l puteți permite. (*multe râsete, Linda spune: “Ai grijă ce-ți dorești!”*) Oh, într-adevăr, nu doar cer, eu visez și creez. Așa va fi. Acum, unde rămăsesem? (*râsete*)

Astfel că în alte tărâmuri, atunci când un înger care nu a mai fost vreodată în formă umană întâlnește pe cineva care a fost om, vă venerează pentru ceea ce ați putut experimenta. Vor și ei o bucățică. Sunt în venerație pentru profunzimile sufletului vostru, pentru culorile magnifice și pentru cântecele inimii voastre. “De unde ai

toate acestea?” spun ei. „Unde ai devenit o ființă atât de mare și de glorioasă – rege, faraon și dumnezeu prin tine însuși? Cum să ajung și eu ca tine?” Și voi respirați adânc: “Trebuie să mergeți pe Pământ pentru asta”. (*Tobias râde*) “Dar dați-mi voie să vă previn înainte de a vă duce acolo. S-ar putea să vă pierdeți calea”.

Iar ei spun: “Dar uită-te la tine, e clar că tu ți-ai găsit calea”. “Da. Dar acolo există iluzia pierderii căii care este atât de reală, încât este cea mai mare experiență pe care o veți avea vreodată. Iluzia de a fi pierdut, de a fi umil, de a fi insignifiant sau de a nu fi decât un nimic printre ceilalți – ce experiență!” Iar ei spun: “Dar uită-te la tine, ființă magnifică. Te-ai dus pe Pământ. Te-ai jucat. Te-ai distrat. Ai iubit. Ai devenit solid. Ai putut simți lucruri așa cum noi nu o putem face”.

Și voi clătinați din cap – sau eu clatin din cap – și spuneți: “Dar o să urâți tot”. (*râsete*) “O să detestați. Dar în acea ură, în acea disperare de a ieși de acolo, ah, se află experiența”. Ce lucru măreț să o priviți din altă perspectivă, să vă simțiți atât de oprimați și de sperați încât să urâți totul. Ce experiență! “Și știți ceva, apropo?” le spuneți voi unora dintre aceștia noi. “Când vă duceți pe Pământ, faceți-mi o favoare. Mai presus de toate, când vă duceți pe Pământ și sunteți acolo sperați, în plină provocare, vă întrebați dacă o să aveți ce mânca a doua zi, soțul sau soția tocmai a divorțat de voi, copiii nu pot să vă suporte și sunteți bolnavi – vă doare spatele și aveți și gripă în același timp – și blestemați și înjurați, spunând: ‘La ce m-oi fi gândit?’ doar amintiți-vă asta: nu contează!” (*râsete*) “Nu contează pentru că nu vă puteți pierde. Nu puteți pierde. Nu este un test. Nu este nici măcar un experiment, este o experiență. Nu contează.”

“Acum, dacă vă puteți duce acolo și vă mai amintiți aceste cuvinte” – vedeți, asta le spuneți voi, le spun și eu asta, dar ei nu ascultă – “dacă vă duceți acolo și vă amintiți aceste cuvinte, „nu contează”, o să aveți o experiență dată dracului. O să prețuiți cu adevărat fiecare moment trăit în corpul fizic. Iar dacă vă veți duce acolo în timpul marii schimbări de pe Pământ numită Saltul Cuantic, numit evoluția conștiinței și vă amintiți că nu contează, de fapt o să vă bucurați de tot. Pe care ați vrea mai degrabă să o experimentați – bucuria sau teama? A fi un creator sau un jucător de jocuri?”

“Dacă vă amintiți atunci când vă duceți pe Pământ în aceste timpuri noi”, le spuneți voi acestor îngeri proaspeți (*neexperimentați*), “când vă duceți pe Pământ, dacă vă spuneți singuri noaptea, când vă duceți la culcare, ‘nu contează, nu contează,’ un lucru interesant și straniu se petrece cu oamenii. Ei nu vor neapărat să creadă că nu contează și sunt, de fapt, îndoctrinați sau, uneori, hipnotizați că ar conta. Li se spune că, dacă nu contează, veți face ceva ce îi va răni pe alții. Dacă nu contează, o să jefuiți, o să înșelați sau chiar o să omorâți pe cineva. Așa li se spune, așa sunt învățați, „mai bine să conteze”.

“Dar, știți, dacă vă veți aminti mereu că sunteți un înger, sunteți în experiență, sunteți în experiență, - voi sunteți creatorul acelei experiențe și sunteți și de-creatorul ei – dacă vă amintiți asta, niciodată nu va trebui să vă îngrijorați că veți face ceva ce ați numi „rău”. Voi ați transcens binele și răul. Nici măcar nu mai aveți nevoie să furați energie de la nimeni altcineva. Ca urmare, nu veți fi implicați în unele din jocurile pe care le joacă oamenii. Nu veți fi prinși în karma. Nu veți intra în această capcană dacă vă amintiți că nu contează. Eu Sunt Cel Ce Sunt, eu sunt creatorul și de-creatorul. Nu contează”.

Sfârșitul dualității

Așa că, Shaumbra, trăiți vremuri incredibile și veți experimenta – oamenii vor experimenta acest paradox incredibil. Într-o zi vor ști totul, în următoarea zi nimic. Într-o zi vor fi cu cea mai mare iubire a vieții lor, iar în următoarea vor fi trădați chiar de cei care îi iubesc. Nu contează. Chiar nu contează. Oh, condiției umane i-ar plăcea să conteze, i-ar plăcea să țipe și să se plângă, i-ar plăcea să acuze pe altcineva și i-ar plăcea – ar adora – să fie victima, să joace jocul. Dar nu contează.

Voi trăiți în timpuri de un paradox incredibil, în care nimic nu mai este cum era înainte. Am vorbit despre vreme într-un Shoud recent, vremea ce merge în toate direcțiile, un paradox incredibil. Într-o clipă furtună, în următorul moment paradis. Acum omenirea suferă, în următorul moment se bucură.

De ce tot acest paradox? De ce atâta confuzie acum? Pentru că, dragi prieteni, lucru pe care l-ați cunoscut de când trăiți vieți pe Pământ – lucrul numit dualitate, forțe opuse – conștiința dualității vine la desăvârșire, vine la completitudine. Astfel că acele forțe pe care le vedeți, cele care aparent sau perceptibil s-au luptat una cu alta, vin acum la un loc. Vin la un loc, astfel că nu mai sunteți bărbat sau femeie. Dar pe măsură ce vin la un loc, există percepția iluziei că este un mare paradox între partea masculină și cea feminină din voi, dar, de fapt, ele vin la desăvârșire. Despre aceasta este vorba, cu adevărat, în transformarea în Noua Energie.

Într-un fel este sfârșitul vremurilor. Este sfârșitul dualității. Dar dualitatea se face pe sine tot mai vizibilă, mai vizibilă ca oricând. Contradicțiile vor fi mai vizibile și mai mari ca oricând – însemnând că le veți simți mai puternic ca oricând – și nu este, de fapt, o contradicție și, de fapt, nu mai sunt forțe opuse, pentru că ele vin la desăvârșire. Prin ceea ce pare a fi haos, contradicție și conflict, ele vin la un loc din nou. Vedeți voi, nu contează. Se petrece natural. Și, de fapt, se petrece într-un mod foarte frumos.

Vi se arată doar o latură a procesului frumos de pe Pământ. Toți se concentrează pe ceea ce este groaznic. Ei se concentrează pe sistemele care se prăbușesc. Treceți pe partea cealaltă, acolo unde nu este nimeni. Pășiiți pe partea cealaltă a creației, a acestei iluzii, și veți vedea frumusețea a ceea ce se petrece. Nu stați aici, cu masele de oameni care se holbează la imaginea la mărime naturală a realității și spun: „Ce naiba se petrece pe Pământ? Unde ne ducem mai departe? Ce o să facem? De ce sunt eu aici?” Treceți pe cealaltă parte. Pășiiți acolo unde nu stă nimeni, Shaumbra din întreaga lume, și priviți la ceea ce se petrece cu adevărat. Este frumos și, în același timp, se destramă. Este reunirea elementelor care au fost mult, mult timp separate și este un proces foarte frumos.

Fiți cel care vede frumusețea din asta. Fiți cel care duce asta în interior, care simte absolut ce se petrece aici. Dați la o parte îngrijorările umane legate de slujba voastră, de bani și de, oh, valorile de pe piața acțiunilor. Nu contează. Există pentru voi ceea ce ați numi bogății sau abundență, dar nu arată ca vechea abundență. Nu se comportă precum vechea abundență. Încetați a vă mai îngrijora de unde o să vă vină următorul cec.

Acum, ați vrea să mă combateți aici și deja îmi scrieți dovezile. Vă pot auzi. “O să-i scriu un email lui Tobias și o să-i spun: ‘Tobias, habar nu ai despre ce vorbești, pentru că eu nu am nimic, nimic nu vine la mine și sunt la sfârșit.’” Absolut, așa sunteți. Pășiiți pe cealaltă parte și priviți de ce sunteți la sfârșit. Priviți la frumusețea de a elibera totul. Oh, uitați de micile dureri umane și de... majoritatea sunt doar frici. Majoritatea sunt doar iluzii. Ce ați pierdut cu adevărat? Nimic. Nu contează. Voi câștigați totul, dar nu vreți să vedeți asta. Sunteți prea ocupați să vă uitați la ceea ce se prăbușește. Sunteți prea ocupați cu jocul. Sunteți prea ocupați să pretindeți că sunteți victimă. Sunteți prea ocupați să dați vina pe mine, pe părinții voștri, pe copii, pe soți și parteneri, pe viețile trecute, pe lume, pe politicieni și pe toți ceilalți, inclusiv pe mititeii din navele spațiale și pe cei din interiorul Pământului. Sunteți prea ocupați ca să-i acuzați pe toți. Nu contează. Cu adevărat nu contează.

Și o să ne luptăm puțin până când, în cele din urmă, în cele din urmă, într-o bună zi o să râdeți și o să spuneți: “Oh, Tobias, aș fi vrut să îmi fi spus demult, pe când eram pe culmile disperării și în adâncurile agoniei, aș fi vrut să-mi fi spus, Tobias, „nu contează”. Iar atunci aș fi dat drumul micului joc pe care îl jucam și aș fi încetat să îi mai acuz pe toți. Aș fi avut un zâmbet larg și aș fi spus: Ce experiență măreață am pe Pământ acum – iluzia că lucrurile se prăbușesc, când, de fapt, vin la un loc”. Nu-i așa că este o contradicție sau un paradox în sine – iluzia că totul se prăbușește?

Imaginați-vă acum că stați pe un deal, împreună cu milioane de alți oameni, iar aici se află o frescă uriașă, o frescă uriașă și se numește “Fresca Pământului în 2009,” iar ea pare a se prăbuși. Zugrăveala se scurge, cadrul din jurul său se crapă și se sparge, iar el susține... este dumnezeul, dumnezeul modern, este iluzia vieții. Iar toată lumea privește și spune: „Se distruge. Ceea ce adorăm noi – dumnezeul modern, Horus din New Age, pe Isis și toți ceilalți – lucrurile moderne pe care le venerăm, iluzia vieții, se prăbușesc. Se sfărâmă în fața noastră și nu este nimeni care să ne salveze, știu asta”, spun oamenii. “Știu că nu este nimeni care să ne salveze pentru că am strigat către dumnezeu și nu a venit niciun dumnezeu. Am urlat spre îngeri, iar ei mi-au dat numai niște RH[1]. Așa că știu că nu este nimic și...” Fresca, iluzia, se sfărâmă. De asta spun, Shaumbra, că nu contează. Absolut și, apropo, voi ați cerut să se prăbușească. Voi ați vrut schimbarea.

Acum treceți pe partea cealaltă a dealului, acolo unde nu este nimeni, și priviți la ceea ce se petrece cu adevărat. Totul vine la un loc. Iluzia prăbușirii trebuie să fie aici, pentru că altfel doar ați intensifica elementele vechi ale dualității. Voi doar faceți masculinul mai masculin și femininul mai feminin. Doar faceți lumina mai luminoasă și întunericul mai întunecat, iar asta doar îmbogățește jocul. Și nu asta ați ales voi. Nu asta ați cerut. Nu asta vreți voi să experimentați cu adevărat.

Pășiiți de cealaltă parte a frescei, a acelei iluzii. Mai întâi veți realiza că nu există nicio frescă! În al doilea rând, veți înțelege că totul vine la un loc, cu sau fără voi. Totul se petrece. Totul se află într-o progresie naturală. Este doar iluzia că s-a prăbușit. De fapt nu poate. Nu poate.

Acum, este ceva în ADN-ul vostru, ceva numit Atlantida, are spune: “Oh, Tobias, ba poate. Ohhhh, poate!” (*răsete*) “Eu am văzut asta, am simțit-o, iar flăcările ardeau strașnic!” (*răsete*) „Așa că să nu-mi spui mie, Tobias, că nu se poate întâmpla așa ceva”. Ei bine, hai să ne întoarcem la Atlantida pentru un moment. Hai să privim puțin la ceea ce s-a petrecut. A fost o evoluție și o tranziție, de asemenea. Au fost timpuri de descoperire cu adevărat a Sinelui și de descoperire a esenței Spiritului, a lui dumnezeu. Mai întâi a fost iluzia că trebuia să fie vreun dumnezeu în ceruri și, în cele din urmă... în cele din urmă câțiva oameni au început să înțeleagă că dumnezeu era în interior.

Dar într-un fel, în Atlantida, cumva naivi cum eram, copiii ai spiritului ce eram cu toții, jucând marele joc pe care îl jucam, noi am spus: „Hai să luăm asta și să o aruncăm în aer”. Nu ați făcut asta când erați mici? Nu v-ați luat camioanele de jucărie și alte jucării și le-ați distrus? A fost o mare distracție! A fost grozav! Buum – distruge! Și ce s-a întâmplat? Ei bine, ați primit o jucărie și mai mare, și mai bună. Ați primit un joc și mai mare.

Atlantida nu a fost o greșeală. Nu a fost mânia lui Dumnezeu. Atlantida nu a fost o eroare a omenirii. Și, apropo, Atlantida nu a fost modelul societății perfecte. Avea multe lucruri grozave, dar nu a fost societatea perfectă. Noi am învățat. Am experimentat. Am vrut să experimentăm cum este și să avem un mare haos și o mare distrugere. Dar nu a contat. După mult timp v-ați întors pentru o altă viață, fie pe Pământ, fie sub el. Nu a contat. Încă sunteți aici.

Noi, noi toți, incluzându-mă și pe mine, trăim în cele mai bune timpuri și în cele mai rele timpuri. Trăim în cele mai grozave timpuri... cele mai grozave timpuri ce au fost vreodată. Înțelegeți că sunteți aici doar pentru că puteți, doar fiindcă doriți să fiți, doar pentru că este distracție absolută. Nu luați totul așa de în serios. Nu preluați poverile lumii pe umerii voștri. Când intrați în frică, simțiți frica. Absolut, simțiți frica. Nu încercați să fugiți de fricile voastre – deja sunt înaintea voastră. Or să vă întâmpine pe cale chiar înainte de a ajunge acolo.

Simțiți frica, dar apoi simțiți cu adevărat în adâncul ei, pentru că frica este o energie foarte interesantă în conștiință. Atunci când o priviți doar din perspectiva fricii și întinericului, vă va îngheța. Vă va duce spre profunzimile terorii sau în iluziile iadului. Dar treceți direct prin ea. Nu vă osteniți să ocoliți, treceți direct prin ea. Priviți la ce este pe partea cealaltă. Priviți la perla care vă așteaptă. Haideți să respirăm adânc împreună. (*pauză*)

Noua Energie

Aveți totul în fața voastră, totul pe masa voastră și nu aveți nimic. Aveți tot ceea ce provine de la voi venind din ceea ce ați numi viitorul, dar cu adevărat vine din tot ce este mai bun în voi. Nici nu vreau să-l numesc viitor, pentru că nu vreau să-l leg de timp. Vine dintr-o parte a conștiinței voastre pe care încă nu ați experimentat-o încă, care se află deja aici. Asta este pe masa voastră.

Pe masa voastră nu este nimic, pentru că ceea ce văd ochii și ceea ce percep simțurile ei vor să vadă ceva asemănător vechiului, ceva ce aparține vechiului – doar cuțite mai ascuțite, doar ustensile mai bune, poate mai multă mâncare excelentă –, dar nu se află aici, fiindcă, la acest moment din timp în care conștiința se schimbă, voi nu veți mai aduce nimic vechi pe masă. Nimic. Pentru că ceea ce este vechi nu mai funcționează.

Noi am spus grupului Shaumbra care a călătorit în Egipt, care a mers la locurile sacre, că egiptenii, aceste ființe frumoase, nu au răspunsurile. Nu au vreun cod

secret îngropat în hieroglifele lor care să explice ce o să se întâmple în continuare. Ei nu știu. Au așteptat ca voi să veniți, astfel încât să vă poată preda ștafeta, iar ei să fie liberi să meargă pe drumul lor. Ei vă așteptau pe voi, dar ei nu știu.

Când Shaumbra au mers acolo, au întrebat, au spus: “Ființe mărețe din trecutul îndepărtat, ce secrete aveți voi? Ce mistere veți dezvălui?” Iar cei măreți din trecut, cei care au fost zei, faraoni și presupus divini, au cântărit pentru un moment și au răspuns: “Nu știm!” (*râsete*) “Habar nu avem. Distrăți-vă. Noi vă lăsăm pe voi. Noi ne vedem de drumul nostru”.

Așa că... dragi Shaumbra, alt lucru interesant despre vremurile pe care le trăiți acum. Am spus că dualitatea vine la un loc. Se află în starea sa de desăvârșire. De fapt este deja desăvârșită, dar acum trece prin mișcările ajungerii acolo. Voi priviți lucrurile foarte liniar, credeți că trebuie să faceți un pas după altul, tot timpul, ca să ajungeți la destinație. Nu, absolut că nu. Deja sunteți la destinație și acum doar faceți pași înapoi pentru a o experimenta și faceți pași înainte pentru a experimenta din nou, vedeți voi. Nu încercați să rezolvați nimic, este deja rezolvat. Acum, vă rog, puteți doar să experimentați și să încetați a vă mai lupta?

Un alt lucru interesant se mai petrece acum. Dualitatea vine la un loc. Se desăvârșește pe sine prin cel mai uimitor proces. Este un proces de foc și transmutare – un foc uriaș acum – și folosesc cuvântul „foc” în sens simbolic. Are lor o transmutare enormă, o alchimie. Dar lucrul uimitor în această alchimie nu este doar că dualitatea vine la un loc. Nu doar simțiți trecutul și viitorul în acest Acum, el este multidimensional. Voi simțiți elemente care nu sunt doar în fața sau în spatele vostru, ci și în lateral, dedesubt sau deasupra.

Poate fi foarte, foarte confuz – și trebuie să folosesc terminologie umană ca să vă ajut să înțelegeți – nu mai există doar înapoi și înainte la acest punct. Vine de pretutindeni, dintr-un tip de realitate sau, aș putea spune, o iluzie pe care nici nu v-o puteți imagina, pentru că nici nu a existat pe radarul vostru. Nu era nici în aria voastră energetică de acțiune.

Parte din asta este lucrul numit Noua Energie. Ea vine din locuri pe care nu le-ați mai explorat înainte. Intrăm aici într-o fizică spirituală foarte interesantă, dar Noua Energie nu este singulară. Este multiplă, multidimensională. Așa că voi spuneți: „Da, vreau o bucată din acea Nouă Energie. Da, o voi aduce în realitatea mea dualistă, așa că voi gusta puțin din ea”.

Când gustați din ea și o aduceți în Acum, ea de fapt vine din spate, și de acolo, și

de acolo, și de aici către Acum – și devine foarte, foarte confuz dacă sunteți încă în mintea umană. Devine foarte confuz dacă aveți așteptări despre cum ar trebui să arate și cum ar trebui să se simtă.

Așa că se ajunge la un punct în care intrați într-un fel de copleșire. Intuitiv veți ști că vechile căi ale percepției nu mai funcționează, așa că explodați voi înșivă sau vă sfărâmați pe voi înșivă, printr-un fel de alegere subconștientă, dar cumva conștientă. Voi vă sfărâmați în bucăți. Voi zdruncinați iluzia pentru ca acum să vă puteți bucura de experiență fără straturile vechi. Voi pierdeți totul ca să puteți vedea totul. Voi permiteți sinelui să se sfărâme, să își reveleze iluziile și erorile și vechile căi ca să puteți percepe și experimenta multidimensional.

Oh, și este înspăimântător. Este terifiant. Este epuizant pentru o parte mică din voi, dar este partea care pare să primească toată atenția, partea ce pare a fi roata care scârțâie, partea ce pare a se plânge și a se văita – micul sine uman, sinele victimă, micul sine înspăimântat care nu crede în el însuși, sinele care joacă jocul și adoră jocul. Astfel că acest sine țipă și se plânge: “Ce naiba se întâmplă? De ce nu sunteți aici? Tot ce ne-ați spus voi, îngerilor, este o adunătură de rahat”. Așa este. Așa este. (*răsete*) Nu contează. Nu contează, pentru că veți descoperi pentru voi înșivă.

Acum, vă putem oferi un pic de călăuzire și puțină mângâiere de-a lungul căii. Ne putem întoarce deseori și să vă spunem că nu contează. Vă putem spune dintr-un punct de vedere de ansamblu ce se petrece. Putem împărtăși cu voi că este timpul să eliberați cu totul acea iluzie.

Ați făcut o alegere undeva. Undeva, adânc în voi, ați făcut o alegere. Poate că nu a fost micul sine uman, micul urlător, micul tiran, așa cum ne place să îl numim la căsuța mea. (*Tobias râde*), micul sine tiran. Dar o parte sacră a sinelui a spus: „Hai să eliberăm iluzia, să eliberăm singularitatea sau dualitatea. Hai să eliberăm vechiul, ca să putem experimenta absolut ceva mult mai mare – pur și simplu. Pur și simplu. Nu ca să salvez lumea. Nu ca să salvez familiile angelice – or să se descurce foarte bine și singure –, ci pur și simplu. Nimic nu este mai bun decât pur și simplu”.

Întrebarea de luna trecută

Luna trecută a venit Kuthumi în strălucirea sa – oh, dragul Kuthumi – și a venit și timpul întrebărilor și răspunsurilor. Iar acolo a apărut o întrebare foarte sinceră și reală, o întrebare care a adus multă energie pentru voi toți și un asemenea val de

realism și traumă, încât l-a dezechilibrat pe Cauldre și, probabil, și pe Kuthumi. V-a făcut pe unii dintre voi să râdeți atunci când poate râsul nu se justifica, dar nu contează. V-a făcut pe unii foarte confuzi și să fiți în afara corpului. Nici nu ați auzit întrebarea – o vom repeta imediat –, dar nu ați auzit-o pentru că a fost prea percutantă și prea reală. Nu contează, o să o citim din nou. Pe unii dintre voi v-a mâniat tare.

Știți că uneori ne place – absolut – să vă vedem furioși. Saint-Germain vă provoacă furia, pentru că vă complaceți. Vă complaceți mult uneori și lui îi place să vină să vă împungă, să vă înțepe și să vă facă să fiți furioși pe el. Și știți ce se petrece? Mai târziu noi toți, inclusiv voi, râdem împreună și spunem: “Știți ceva? Nu contează. A fost experiența”.

Dar am vrut ca să... Cauldre m-a rugat să răspund din nou acestei întrebări. Deci ați auzit-o acum o lună – cei mai mulți dintre voi. O veți auzi din nou, acum, dar după o lună scurtă – o singură lună scurtă de când a fost adresată – vreau ca voi să auziți diferența, atât în întrebare, cât și în simțirea din spatele ei și vreau ca voi să percepeți înțelepciunea voastră, înțelepciunea voastră absolută, în răspuns. Pentru că, vedeți voi, deja știți. Voi deja știți. Da. Nu contează. Deja știți. Dar deja știți despre această persoană – pentru că scrie în numele multora – deja știți prin ce trec ei. Deja cunoașteți disperarea în care se află. Voi deja știți că ei se află în iarna disperării, că nu pot vedea primăvara speranței. Știți că în fața lor nu se află nimic. Voi știți că ei nu merg direct în ascensiune, ci experimentează cum este să fii pierdut pe vecie. Cunoașteți acel sentiment. Cunoașteți conflictul absolut. Așa că, te rog, citește din nou întrebarea.

Linda: Dragă Tobias, cum îndrăznești să ne spui că noi doar jucăm jocuri, ca și cum tu nu ai nicio legătură cu jocurile noastre? Ai spus luna trecută: ‘În voi este ceva care alege asta, o preia și o transformă în realitate’. De multe ori ne-ai spus că tot ce trebuie să facem este să facem o alegere clară, conștientă în momentul Acum și ne vom crea realitatea proprie. Asta este un joc. Noi alegem să eliberăm credințele vechi care nu ne mai servesc. Prin urmare ce este acel ceva din interiorul nostru? Întrucât se pare că noi nu avem control asupra sa și cumva are puterea de a ne crea realitatea fără consimțământul nostru, îl voi numi sinele suflet.

Jocul este că noi alegem să adoptăm noua credință că ne putem alege realitatea, dar sinele nostru suflet face alegerea oficială și astfel ne creează realitatea. Sinele nostru suflet în mod evident alege să creeze din vechile credințe că ar trebui să eliberăm.

Saint-Germain spune că a ne finaliza procesul de ascensiune și a merge în al Treilea

Cerc este doar o alegere. Am făcut această alegere acum mai bine de un an și acum pot vedea de ce nu sunt cu adevărat creatorul realității mele. Da, sunt obosit de acest joc și aș vrea să mă întorc cu opt ani în urmă și să uit tot ce ne-ai spus vreodată. În orice caz, eu voi elibera aceste noi credințe și voi permite realității mele să fie orice este. Dacă există vreun Cerc al Treilea, nu există alegerea de a merge acolo. Asta explică de ce ne-am blocat în procesul ascensiunii timp de peste 2.000 de ani. Noi ne creăm propria realitate, dar din acea parte a noastră care este conștiința. Este ceva din interior și NOI nu avem de ales. Tobias, tu chiar nu ne înțelegei frustrarea?

Tobias: Într-adevăr. Și, știți, nu contează. Chiar nu contează. Exact asta spun, absolut – nu contează. Acum, cu tot respectul convenit și cu mare iubire – oh, știți că atunci când spun asta urmează ceva – este un joc, un joc absolut și minunat și nu contează. Dar jocul este: “Mă voi separa de sufletul meu. O să-mi plasez sufletul undeva în afară și o să-mi dau voie să aibă el – cum ați spune voi – putere. O să-l las pe el să fie creatorul și o să joc jocul de a fi micul om. O să cer tot felul de lucruri lui Dumnezeu, lui Tobias, lui Saint-Germain și sufletului meu, dar o să joc jocul în care nimeni nu ascultă. O să joc jocul în care eu sunt păpușa atârnată la capătul sforilor mânuite de păpușar”.

Și este un joc genial. Este un joc frumos, de fapt, pentru că vă permite să vedeți cum este să simțiți că nu aveți nicio alegere, că nu sunteți o ființă suverană, că nu aveți suveranitate asupra propriilor creații. Foarte mult precum povestea lui Saint-Germain ori a mea, Tobias, sau a lui Kuthumi, toți blocați în diversele noastre tipuri de închisori. Ce joc minunat a fost să ne permitem nouă înșine să devenim blocați, să pretindem că nu avem niciun cuvânt de spus asupra realității noastre, să acordăm credit pentru acea realitate și acea conștiință altor oameni, autorităților, zeilor și cine mai știe cui altcuiva. Cu toții am jucat jocul.

Știm cum este să te simți captiv, până când, într-o bună zi, am spus: „Nu contează”. Până în ziua în care Saint-Germain a spus: “Stai o clipă. Sunt în cristalul ăsta de 100.000 de ani – cam prostește. Și cam încet, de fapt”. Saint-Germain de fapt a luat autobuzul scund către ascensiune (*râsete, căci Tobias se referă la autobuzul de dimensiuni speciale care îi duce la școală pe copii cu nevoi speciale – în SUA*). Dar, dragilor, în cele din urmă i-a sclipit, după ce a încercat să iasă cumva și după ce a încercat cu mânie să iasă, a spus în cele din urmă: “Nu contează. Eu m-am băgat aici, eu am să mă scot”. El a încetat de a mai juca jocul separării dintre sinele uman și sinele său suflet. Și pentru voi toți acum, vă încurajez să încetați să mai jucați jocul conform căruia aveți un suflet departe, pe undeva, și care are toate răspunsurile. Voi sunteți.

Știți care este definiția divinității? Voi, în momentul Acum, experimentându-vă creațiile, nu vreun înger măreț care există undeva, în altă parte, cu excepția cazului în care voi l-ați pus acolo. Nu este acea stare complexă de perfecțiune care există în vreo dimensiune îndepărtată, până când voi meritați să o primiți, cu excepția cazului în care voi ați plasat-o acolo.

De fapt divinitatea sunteți voi în acest moment. O parte din voi nu vrea să accepte asta, pentru că voi vreți ca divinitatea să fie măreață. Nu este. Nu este. Asta este o iluzie. Divinitatea voastră este simplă. Divinitatea voastră este elegant de simplă. Cum ar putea fi măreață? Cum ar putea să fie mare sau complexă? Cum ar putea fi mai măreață decât voi?

Divinitatea voastră este cea mai simplă și uimitoare parte din voi. Și este aici. Este parte din voi. Nu se află doar în interiorul vostru. Nu planează în jurul vostru. Este voi și este aici pentru ca voi să simțiți și să o experimentați oricând vreți.

Cel care a adresat această întrebare a trecut printr-o mânie enormă, un sentiment uriaș de aș fi victimă, joacă un joc extraordinar – „Eu nu am control și, la naiba, nici nu vreau să am”. Cel care a pus întrebarea joacă jocul, dar tot așa fac și mulți alți Shaumbra, pentru că știu cum este. Știți cum să vă raportați la această întrebare, cum puteți avea compasiune pentru ea, pentru că și voi ați simțit asta. Puteți juca jocul cât de mult timp vreți, cât timp vreți ca acesta să fie jocul.

Vă încurajez să faceți asta. Întrebați-vă pe voi înșivă: „La ce ar trebui să renunț dacă încetez a mai juca jocul? La ce trebuie să renunț?” Fiindcă cei care joacă rolul de a fi victime, că sufletul lor și dumnezeu există în altă parte, voi renunțați la lucrul numit slăbiciune – acuzând pe oricine altcineva, simțind că nu aveți control – și asta este, de fapt, un lucru foarte interesant de experimentat. Dintr-o dată, când renunțați la acel joc, trebuie să vă asumați responsabilitatea pentru alegerile voastre.

Mulți dintre voi sunteți în conflict cu sufletul vostru și sufletul vostru în conflict cu voi. Voi ați organizat acest joc. Oh, într-adevăr, sufletul nu poate fi întinat. Nu poate fi distrus sau deformat. Nu poate fi poluat. Dar voi puteți juca jocul că poate fi. Puteți juca jocul în care el vă întoarce spatele, pentru că așa vreți voi. Puteți juca jocul în care prăpastia dintre voi și sufletul și divinitatea voastră este atât de mare și de largă încât nu le veți putea atinge vreodată. Puteți juca asta. Puteți juca jocul “am făcut o alegere și nu a mers”. Ei bine, firește că nu a mers, pentru că voi nu ați vrut să meargă.

Puteți juca jocul ce spune: “O să ies, plec,” dar nu vreți cu adevărat să plecați,

vedeți voi. Priviți la contradicțiile pe care le-ați pregătit pentru voi înșivă. Priviți la experiența pe care ați organizat-o pentru voi. Puteți da vina pe alții, puteți da vina pe noi, dar numai până când realizați că voi v-ați băgat în asta, voi ați creat-o și numai voi o puteți de-crea. Eu, Tobias, nu am cheia. Kuthumi nu cunoaște parola secretă pentru iluziile voastre. Saint-Germain nu știe niciun singur mister care să vă scoată din misterul vostru, din iluzia voastră. Doar voi puteți.

Atunci când puteți respira adânc, atunci când puteți spune: “Oh, nu mai contează. O să mă eliberez singur. O să de-creez ceea ce am creat,” atunci, dragilor, aveți iluminarea. Atunci când puteți spune: “Lucrul numit divinitatea, Eu Sunt, dumnezeul Sinelui nu e vreo creatură ilustră de departe, care trăiește într-o altă dimensiune măreață, în timp ce eu sufăr aici, jos”, atunci când realizați că divinitatea este simplitate – atât de simplă încât e de neconceput de către mintea umană așa cum o știți, poate doar să fie simțită, poate fi doar experimentată – o asemenea simplitate încât încetați a mai juca jocul complexității, o asemenea claritate strălucitoare încât încetați să încercați să o înțelegeți și pur și simplu o trăiți.

Aceste sunt într-adevăr cele mai bune timpuri și cu adevărat cele mai rele timpuri. Și, într-adevăr, nu contează.

Și așa este.

CRIMSON CIRCLE

www.crimsoncircle.com

Aflierea globală a învățătorilor Noii Energii